

ಕನ್ನಡಾನುವಾದಿತ ಮಲಯಾಳಂನ ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿ : ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನನ್ಯತೆಗಳು

ಶಂಕ್ರಮ್ ಸಿ

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ, ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.

Abstract:

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಂ ಎರಡು ನೆರೆಯ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿದ್ದು ಇವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಿ ಅನನ್ಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಿಸರವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಬಂಧವು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಅನುವಾದದ ಮೂಲಕ ಆಯಿತು. ದೇಶ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಪದಗಳಾದರೂ ಪ್ರ ಎಂಬ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಅಥವಾ ಒಂದು ಭೌಗೋಳಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗಿರುವ ಭೂಭಾಗವೆನ್ನುವ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಾನುವಾದಿತ ಮಲಯಾಳಂನ ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರು ತಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಂತಹ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ವಿದ್ಯಮಾನದ ನೈಜ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

Keywords: ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮಲಯಾಳಂ, ಚೆಮ್ಮೀನ್, ಕೆಂಪು ಮೀನು, ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯ, ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆಗಳು.

ಪೀಠಿಕೆ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರದೇಶ ಎಂದರೆ 'ಒಂದು ಸ್ಥಳ' ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಭಜಿಸುವಾಗ ದೇಶದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಿಗೆ 'ಪ್ರದೇಶ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ರಾಜ್ಯದ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಭಾಷೆಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ದೇಶಿ ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಕಡೆ ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶ, ಅದರಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುವ ಜನ, ಅವರ ಭಾಷೆ

ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದು ಭೌಗೋಳಿಕ ಮೂಲವಾದದ್ದು. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಸ್ಥಳ ಅಥವಾ ವಾಸಸ್ಥಾನ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಎನ್ನುವ ಪದದಲ್ಲಿ ಪ್ರದೇಶ ಹಾಗೂ 'ದೇಶಿ' ಎಂಬ ಪದಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಮತ್ತು ದೇಶಿಯತೆ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯತೆಗಳು ಕಂಡುಬಂದರೂ ಅವೆರಡೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ಕೂಡಿವೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ

Please cite this article as: ಶಂಕ್ರಮ್ ಸಿ. (2025). ಕನ್ನಡಾನುವಾದಿತ ಮಲಯಾಳಂನ ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿ: ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅನನ್ಯತೆಗಳು. ಸೃಜನಿ: ಇಂಡಿಯನ್ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಇನ್ನೋವೇಟಿವ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಅಂಡ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್, 4(5), 1-10

ಎನ್ನುವುದು ಸೀಮಿತ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ನಡಾವಳಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು. ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಭೌಗೋಳಿಕತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಭಾಷೆ, ಉಡುಪು, ಆಹಾರ, ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು. ದೇಶಿಯತೆ ಎನ್ನುವುದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಜೀವನ ವಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ದೇಶಿಯತೆಯು ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುತ್ತದೆ. ದೇಶಿಯತೆಯನ್ನು ನಾವು ಇಡಿ ಭಾರತ ದೇಶದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯನ್ನು ಹಾಗೆ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಗುರುತಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ದೇಶಿಯತೆ ಎನ್ನುವುದು ಇದನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರದೇಶವು ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ಭಾಷೆ, ಜನಾಂಗ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ದೇಶಿಯತೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಕಂಡುಬರುವ ಇಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಗಳೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ವಿಭಿನ್ನ ಜನಾಂಗದ ಬದುಕು ವಿಶ್ವದ ಒಟ್ಟು ಬದುಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಜನಾಂಗದವರು ಆಡುವ ಭಾಷೆ ಆ ಜನಾಂಗದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಆಡುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಜನಾಂಗದ ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳು ದಾಖಲಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಬರಹಗಾರ ಈ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಕವಿತೆಯಾಗಿಯೂ, ಕಥೆಯಾಗಿಯೂ, ಕಾದಂಬರಿಯಾಗಿಯೂ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಬಹುತೇಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಮಾನಾಂತರವಾದ ಬದುಕು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯಲ್ಲಿ

ಯಾವುದೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶ ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಬದುಕಿನ ವಿವೇಚನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾದಂಬರಿಗಳು ಸೀಮಿತ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಪ್ರಭಾವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಅಂದರೆ ಬಹುಶಃ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಜನಜೀವನದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಸಹವಿವರವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಸ್ಥೂಲ ರೂಪವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯ ಪಾತ್ರಗಳು ಇಡೀ ಜನಾಂಗದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರ ಸಲುವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ದೃಶ್ಯಗಳು, ಪ್ರಕೃತಿ, ಜಲ, ವಾಯು, ಸ್ಥಳೀಯ ಜನಪದ ಗೀತೆಗಳು, ಉತ್ಸವ, ಭಾಷೆ, ಜನರ ಸ್ವಭಾವ, ವ್ಯವಹಾರಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು, ಅವರು ಸ್ವೀಕೃತ ನೈತಿಕ ವಿಚಾರಗಳು ಮುಂತಾದವು ಸಮಾವೇಶಗೊಂಡು ಇವುಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಕಂಡು ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ಮಣ್ಣಿನ ವಾಸನೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಒಟ್ಟು ಜೀವನದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ತನ್ನ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಪೇಕ್ಷಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೊಂದು ಭೂ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಜನಜೀವನದ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಚಿತ್ರಿಸಿದರೆ ಅದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗಲಾರದು. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕವಾಗಿಯೂ ಪರಿಚಲನೆಗೊಳ್ಳುವ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದಾಗ ಅದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವು ಸಮುದಾಯಗಳ ಜನಜೀವನದ ಸಮಗ್ರವಾದ ಜೀವನ ವಿಧಾನವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಜೀವನದ ಸಮಗ್ರ ಚಿತ್ರಣವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅರ್ಥಾತ್ ಭಾಷೆ, ವೇಷಭೂಷಣ, ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನ, ಜಾತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಕಾಸ, ಶಿಷ್ಟಾಚಾರ, ಚರಿತ್ರೆ, ಕಲೆ, ಶಿಕ್ಷೆ, ದೀಕ್ಷೆ, ಮುಂತಾದವುಗಳ ವಿಸ್ತೃತ

ನಿರೂಪಣೆಯಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಕಾದಂಬರಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಕಾದಂಬರಿಯೂ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಅಂಗವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಈ ಶಬ್ದದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಪ್ರದೇಶದಿಂದಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತವಾಗುವ ಕಾದಂಬರಿ ಪ್ರಕಾರವು ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯರ ಮೂಲಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಪಡೆದಿದೆ. ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷೆಯ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುವ ಕೇರಳ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಗಳಿ ಶಿವಶಂಕರ ಪಿಳ್ಳೆ ಅವರು ಬರೆದಿರುವ ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು 'ಕೆಂಪು ಮೀನು' ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿ ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೇರಳದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಲೇಖಕರಾದ ತಗಳಿ ಶಿವಶಂಕರ ಪಿಳ್ಳೆ ಅವರು ಮಲಯಾಳಂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಹರಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಪಾತ್ರ ಪ್ರಮುಖವಾದುದಾಗಿದೆ. ಅವರು ಕಾದಂಬರಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ವಾಸ್ತವವಾದಿ ಬರಹಗಾರರಾಗಿ ಕಡಲ ತೀರದ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವರಾಗಿದ್ದು, ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಂತಹ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ವಿದ್ಯಮಾನದ ನೈಜ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿಯ ಮೂಲಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಿದರು.

ಕೇರಳದ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರು ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿನ ಕಡಲನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ನೀರ್ಕುನ್ನಂ ಮತ್ತು ತೃಕ್ಕುನ್ನಪ್ಪೊಳೆ ಎರಡು ಕಡಲ ತೀರದ ಬೆಸ್ತರ ಬದುಕಿನ ವಿಭಿನ್ನ ಚಿತ್ರಣ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಧಿ ನಿಷೇಧಗಳು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟುಗಳ ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಬೆಸ್ತರ ಬದುಕಿನ

ರಕ್ಷಾದೇವತೆಯಾದ ಕಡಲಮ್ಮಳು ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲನೆ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವರನ್ನು ನಿಷ್ಕರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಬೆಸ್ತ ಮಹಿಳೆಯರು ಉತ್ತಮವಾದ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲನೆ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಕಡಲ ಮೇಲೆ ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿರುವ ಗಂಡಂದಿರಿಗೆ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಹೆಂಡತಿಯರು ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಗಂಡಸರಿಗೆ ಧಾರ್ಡ್ಡ್ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶವಾದ ಗುಣಗಳಿರಬೇಕಿತ್ತು. ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿ ಅರಯನ್ ವಲಕ್ಕಾರನ್, ಮುಕ್ಕುವನ್, ಮರಕ್ಕಾನ್, ವಾಲನ್ ಎಂಬ ಐದು ಪಂಚಮ ಜಾತಿಗಳಿದ್ದು, ಗುರುವಿನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅರಯನ್ ಜಾತಿಯವರಿದ್ದರು. ಅಂದರೆ ಅರಯನ್ ಅವರೇ ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಜಾತಿಯವರಿಗೂ ನಾಯಕನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅರಯ ಧರ್ಮ ಗುರುವಿಗೆ ಎಳು ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು, ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಜಾತಿಯವರು ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿತ್ತು. ಹಾಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ತೆರ ಕಟ್ಟುವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಂದರೆ ಅರಯ ಗುರುವಿಗೆ ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆಯೇ ಮದುವೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ದೋಣಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಒಡೆಯರು ಮತ್ತು ದೋಣಿಯನ್ನು ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಆಗದೆ ದೋಣಿಯಿರುವವರ

ಬಳಿ ಕೂಲಿಕಾರರಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೇ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ವರ್ಗದವರಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ವರ್ಗ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲು ಕೀಳಿನ ಭಾವನೆಯ ಅಂತರದಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಿರುವುದು ಅವರ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ಜಾತಿಯವರೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ಜೀವನ ವಿಧಾನ, ಕೆಂಪು ಮೀನಿನ ಸುಗ್ಗಿ, ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಕಾದಂಬರಿಯು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿರುವುದರ ಮೂಲಕ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ನೀರ್ಕುನ್ಯಂ ಕಡಲ ತೀರ ಗ್ರಾಮದ ಚಕ್ಕಿಯ ಗಂಡ ಚೆಂಪನ್ ಕುಳ್ಳನು ಕಡಲಿಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅತಿಯಾದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ದೊಡ್ಡ ಸುಳಿಯೊಂದು ದೋಣಿಯನ್ನು ಆಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ಒಳಗಿನಿಂದ ತಿಮಿಂಗಲಗಳು ಅವನನ್ನು ನುಂಗಲು ಮತ್ತು ಸ್ರಾಯಿ ಮೀನುಗಳು ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಬಾಲದಿಂದ ದೋಣಿಯನ್ನು ಮುಗುಚಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಸಹ ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯಗಳಿಂದ ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಕಡಲಮೈನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೆಂಡತಿ ಚಕ್ಕಿ ಬೆಸ್ತ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ನೀತಿ ನಿಯಮದಂತೆ ಪತಿವ್ರತೆಯಾಗಿ ತನ್ನ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಡಲತಡಿಯಲ್ಲಿ ಮರಳಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅವನು ಹೋಗಿರುವ ಪಡುವಲ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ ಗಂಡನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗೂ ಚಕ್ಕಿಯು ಯೌವನಾವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಉಪದೇಶವನ್ನು ಅವಳ ತಾಯಿ ಮಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತ

ಸಮುದಾಯದವರ ಮಹಿಳೆಯರು ಪರಂಪರಾಗತವಾದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮ ತತ್ವ ನೀತಿಯನ್ನು ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚಕ್ಕಿಯು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮಗಳು ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ತನ್ನ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಅಂದರೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. “ಆಚೆ ಹೋಗೋ ಗಂಡಸರು ಈಚೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವುದು ಯಾತರಿಂದ? ಗೊತ್ತೇನೆ? ದಡದಲ್ಲಿರೋ ಹೆಂಗಸರು ನಿಜ, ನೀತಿ ಕಾಪಾಡುವುದರಿಂದ, ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಅವರನ್ನು ಅವರ ದೋಣಿ ಸಹಿತ ಸುಂಟರಸುಳಿ ಹಿಡಿದು ನುಂಗೇ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಕಡಲಿಗೆ ಹೋಗುವವನ ಜೀವ ದಡದಲ್ಲಿರೋ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ ಮಗಳೇ”¹ ಕಡಲಿಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋದ ಗಂಡನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವವರೆಗೂ ಹೆಂಡತಿಯು ದಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕು ಅಂತಹ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ಗಂಡನನ್ನು ದೋಣಿ ಸಹಿತ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ಬಂದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು.

“ಶುಚಿ, ಅದೇ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯ

ಮಗಳೇ ಬೆಸ್ತನ ಸ್ವತ್ತು ಏನು

ಅಂತಿಯೋ, ಬೆಸ್ತಗಿತ್ತಿಯ ಶುಚಿ”²

ಅಂದರೆ ಬೆಸ್ತನ ಹೆಂಡತಿ ಪತಿವ್ರತೆಯಾಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧತೆಯ ಗುಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಡನ ಪ್ರಾಣ ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಕರುತ್ತಮ್ಮನಿಗೆ ನೆರೆಹೊರೆಯ

¹ ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪು ಮೀನು. ಪುಟ.6

² ಅದೇ. ಪುಟ.6

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಾದ ಕಾಳಿಕುಳ್ಳಾ - “ಮಗಳೇ ನೆನಪಿರಲಿ, ನಿನ್ನ ಗಂಡಸು ಬಾಳಿ ಬದುಕಬೇಕಾದದ್ದು ಅಲೆಗಳು ಮುಳುಗಿಸಿ ತೇಲಿಸುವ ಕಡಲಿನಲ್ಲಿ”.

ನಲ್ಲಪೆಣ್ಣು “ಮಗಳೇ ಗಂಡಸನೊಬ್ಬನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾಳೆ ನಿನ್ನ ಕೈಗೆ, ಅದನ್ನೇ ಮದುವೆ ಎನ್ನುವುದು, ಗಂಡಸಿನ ಕೈಗೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನೊಪ್ಪಿಸುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ ತದ್ವಿರೋಧವಂತೆ”

ಕುಂಜ್ಞಪೆಣ್ಣು “ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನಸ್ಸು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಒಲಿಯುತ್ತೆ, ವಾಲುತ್ತೆ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿರಬೇಕು, ಮಗಳೇ”³ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಸತೀಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ತನ್ನ ಚಾರಿತ್ರವನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಮಹಿಳೆಯರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸತೀಧರ್ಮವನ್ನು ಉಪದೇಶ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಬೇರೊಂದು ಊರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ದಾರಿತಪ್ಪಿ ನಡೆದರೆ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಅರ್ಥ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿರುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಆ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅಪವಾದ ಬಾರದಂತೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ನೀರ್ಕುಂಜ್ಞ ಕಡಲ ತೀರ ಗ್ರಾಮದ ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳಾನು ಮಗಳು ಕರುತ್ತಮ್ಮನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವಾಗ ತೃಕ್ಕನ್ನಪ್ಪೊಳೆಯ ಪಳನಿ ಊರಿನ ಗುರು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅರಯ ಧರ್ಮ ಗುರುವಿಗೂ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಊರಿನ ಅರಯನಿಗೂ ಮೊದಲು

ವೀಳ್ಯದೆಲೆ, ಅಡಿಕೆ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಕೈಮುಗಿದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಬೆಸ್ತ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದುಕೊಂಡನು. ಹಾಗೂ ಪಳನಿಯ ಸಂಬಂಧಿಕನಾದ ಅಚ್ಯುತನು ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯ ಊರಿನ ಅರಯ ಗುರುವಿಗೆ ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ ಹಣವನ್ನು ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಮದುವೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತರು ಮದುವೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದ ತೆರಕಟ್ಟುವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಮುಂದಿನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಅರಯನು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೂ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಮದುವೆಗೆ ಬಂದು ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಪಳನಿಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿ ಅರಯನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆಯದೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಲ್ಲ. ಅರಯನಿಗೆ ತೆರಕಟ್ಟುವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವನ ಶಾಪದಿಂದ ಕಡಲ ತೀರವೇ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಯನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿ ನಿಯಮವಿದೆ. ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳಾ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಿ ಇವರ ಮಗಳು ಐದು ವರ್ಷದ ಕೂಸಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಬ್ಬ ಮುಸ್ಲಿಂ ಮೀನು ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಮಗನಾದ ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯ ಜೊತೆ ಇಬ್ಬರು ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕವಡೆ ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಪರಸ್ಪರ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರೀತಿ ಶುರುವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಾಗ ಜಾತಿ ಅಡ್ಡ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಬೆಸ್ತರು ಮುಸ್ಲಿಂ ಜಾತಿಯವರೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿಲ್ಲ. ಕಾಳಿಕುಳ್ಳಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ

³ ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪು ಮೀನು. ಪುಟ.103-104

ಬೆಸ್ತರರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಕರುತ್ತಮ್ಮಳು ಕಡಲ ನೀತಿ, ನಿಯಮ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಳೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಮೀರಿ ಅನ್ಯ ಧರ್ಮದವನಾದ ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯ ಜೊತೆ ಪ್ರೀತಿ ಮಾಡಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅಂತರ್ಜಾತಿಯ ವಿವಾಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿಷೇಧ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಬೆಸ್ತಗಿತ್ತಿಯಾಗಿಯೇ ಸಾಯಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕರುತ್ತಮ್ಮಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ತೃಕ್ಕುನ್ನಪ್ಪೊಳೆಯಲ್ಲಿರುವ ತಮ್ಮ ಕುಲದ ಪಳನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು.

“ಕಡಲ ಮೇಲೆ ಹೋಗೋರಿಗೆ ಮಡಿ, ಶುಚಿ, ಎಲ್ಲ ಬೇಕು”⁴ ಅಂದರೆ ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಗಂಡ ಪಳನಿಗೆ ಮೊದಲು ಪ್ರತಿದಿನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ, ಮಡಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಸಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಕಡಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಚ್ಚಕುಳ್ಳು ಕಡಲಿಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹೆಂಡತಿ ನಲ್ಲಪೆಣ್ಣು ಅವನಿಗೆ ಬಂದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡಿಟ್ಟು ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ಆಸೆಯಿಂದ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

“ಲೇ ನಾವು ಬೆಸ್ತರು, ನಾವು ಯಾಕೆ ಕೂಡಿಡಬೇಕು ಅಂತೀನಿ ನಮಗೇನು ಬರ? ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿ ನೋಡು ಆಗೋ ಪಡುವಲಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣು ನೋಟದಗಲಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ದೋಣಿ ಬಲೆ ಎಲ್ಲ ಹತ್ತು ಜನರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಇರಬೇಕು. ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಅಂತ ಅವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಅದು ಪಾಪ.”⁵

ಅಂದರೆ ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ಜೀವನದ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು

ದುಡಿದು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಸಮುದ್ರವೇ ಅವರ ಆಸ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಪಾಪ ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅವರಲ್ಲಿತ್ತು. ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿ ಅರಯನ್, ವಲಕ್ಕಾರನ್ ಮುಕ್ಕುವನ್ ಮರಕ್ಕಾನ್ ವಾಲನ್ ಎಂಬ ಐದು ಜಾತಿಗಳಿದ್ದು ಅರಯನ್‌ರು ಮಾತ್ರ ಗುರುವಿನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ಇವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಿಕ್ಕಿದ ನಾಲ್ಕು ಜಾತಿಯವರು ಕೇಳಬೇಕಿತ್ತು. ಈ ಗುರು ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅರಯನ್‌ರು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಾಲನ್ ಎಂಬ ಜಾತಿ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದೋಣಿಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮತ್ತು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು ಉಳಿದ ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅರಯನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ದೋಣಿ ಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡರೆ ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವುದು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಕಂಡು ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾಲ ಬದಲಾದಂತೆ ಬೆಸ್ತರ ಐದು ಜಾತಿಯವರಿಗೂ ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಮತ್ತು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು.

ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳಾನು ಮುಕ್ಕುವನ್ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಎಳು ಹೋಗಿಸೊಪ್ಪು ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ಅರಯ ಗುರುವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅಪ್ಪಣೆ ಮತ್ತು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ದೋಣಿಬಲೆಯನ್ನು ತಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿ ಅಪರಾಧಿಯಾದನು. ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಹತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಮಗಳು ಕರುತ್ತಮ್ಮನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡದೆ ದೋಣಿಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಾರದಿತ್ತು. ಆಲಪ್ಪುಳ ಕಡಲ ತೀರದ ಬೆಸ್ತರ ಹಿರಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿ

⁴ ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪು ಮೀನು. ಪುಟ.137

⁵ ಅದೇ. ಪುಟ.27

ಮುಖಂಡರಾದ ರಾಮನ್ ಯಜಮಾನ ಮತ್ತು ಅಯ್ಯನ್‌ಕುಣ್ಣ ಬೆಸ್ತರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅರಯ ಗುರುವಿನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಚೆಂಪನ್ ಕುಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ದೂರು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಅವನೊಬ್ಬನೇ ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪಿಗೆ ಬೆಸ್ತರ ಇಡೀ ಕುಲಕ್ಕೆ ಕುಲವೇ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಭಯ ಆತಂಕದಿಂದ. ಹೀಗೆ ಅರಯನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ತಂದು ಕಡಲಿಗೆ ಇಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವನ ಶಾಪದಿಂದ ಅನೇಕ ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದಲೂ ಮನೆತನಗಳು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ಅರಯ ಅಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಚೆಂಪನ್ ಕುಣ್ಣನ ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಜನರು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಹುಟ್ಟು-ಸಾವು, ಹಬ್ಬ-ಹುಣ್ಣಿಮೆ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಹೋಗುವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಯ ಗುರುವಿಗೆ ಮೊದಲು ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿತ್ತು. ಅವರು ಜೀವನದ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗಿಂತ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಹತ್ತನೇ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಆದರೆ ಚೆಂಪನ್ ಕುಣ್ಣನ ಮಗಳು ಕರುತ್ತಮ್ಮಳಿಗೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದರೂ ಸಹ ಮದುವೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಮೀರಿ ದೋಣಿಬಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದು ಅಪರಾಧವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅವನು ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಮೀರುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮದಂತೆ ನೀರಿನ ಬಣ್ಣ ಕೆಂಪಾದಾಗ ಕಡಲಮ್ಮ ಋತುಮತಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿದ್ದು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಅವರು ಮೀನನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಚೆಂಪನ್‌ಕುಣ್ಣನು ಆಳುಗಳಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಖರ್ಚಿಗೆ ಕೈ ಸಾಲವಾಗಿ

ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಡಲು ಋತುಮತಿಯಾದರೂ ಸಹ ಪರಿಗಣಿಸದೆ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಅಂತಹ ನೀತಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಮೀರಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಂದನು. ಅಂದರೆ ಆಳುಗಳು ಸಹ ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ದಾಟಿ ಜೀವನದ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟೆಗೋಸ್ಕರ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಮಾಲೀಕರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಚೆಂಪನ್ ಕುಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಚಕ್ಕಿ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಬಳಲಿ ತೀರಿ ಹೋದ ನಂತರ ಅವನು ಪಳೆಕುನ್ನಂ ಊರಿನ ಕಂಡನ್ ಕೋರನ್ ಬಲೆಯೊಡೆಯನು ಮರಣ ಹೊಂದಿದ್ದು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ಪಾಪಿಕುಣ್ಣಳನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಅರಯನಿಗೆ ವೀಳ್ಯದೆಲೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಎಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹಾಗೂ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಮೊದಲೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಮೀರಿ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರು ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಮಹಿಳೆಯರು ಗಂಡ ಸತ್ತರೆ ಬೇರೊಂದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ವಿಧವಾ ಪುನರ್ ವಿವಾಹವನ್ನು ನಿಷೇಧ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಾಪಿಕುಣ್ಣಳು ಚೆಂಪನ್ ಕುಣ್ಣನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ತಪ್ಪು ಅಪರಾಧವಾಯಿತು.

“ಅವಳ ಗಂಡ ಒಬ್ಬನೇ ಕಡಲ ಮೇಲಿನ ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಗಾಳಿ ಹಾಕಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿರಿಯರಂತೆ ಅವಳು ಕಡಲ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಅವಳು ಈಗ ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.”⁶ ಅಂದರೆ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಗಂಡ ಪಳನಿ ಮೀನು

⁶ ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪು ಮೀನು. ಪುಟ.238

ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅವಳು ಗಂಡನ ಪ್ರಾಣ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡದೆ ನಿಯಮವನ್ನು ಮೀರಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಳನಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಕಡಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಇದುವರೆಗೂ ಯಾವ ಬೆಸ್ತನ ಗಾಳಕ್ಕೂ ಸಿಗದಿರುವ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸ್ರಾಯಿ ಮೀನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಪುನಃ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲು ದಿಕ್ಕನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ನಕ್ಷತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮೋಡಗಳು ಆಕಾಶವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು. ದೋಣಿಯು ನೀರನ್ನು ಸೀಳಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದು, ಅಲೆಗಳ ಸೂಚನೆಯೇ ಇರದೇ ಕಡಲು ಕಪ್ಪಾಗಿ ಕರಾಳ ರೂಪದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ನೀರು ಜೋರಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದು ಸ್ರಾಯಿ ಮೀನು ದೋಣಿಯನ್ನು ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಕಡಲಮೈ ವಾಸವಾಗಿರುವ ಅರಮನೆಯ ತಳಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪಳನಿ ದಾರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದುಕೊಂಡನು. ಭಯಂಕರವಾದ ಬಿರುಗಾಳಿಯ ಆರ್ಭಟವಾಗಿ ಬೆಟ್ಟದ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಅಲೆಗಳು ಎದ್ದು ಭೀಕರವಾಗಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದು ಜೋರಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಕಾಶವು ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟು ಮಿಂಚು ಮತ್ತು ಬರಸಿಡಲು ಆಕಾಶದುದ್ದಕ್ಕೂ ಅವನನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದವು.

“ಅವನೇಕೆ ಕರುತ್ತಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆದ? ಅದಕ್ಕೊಂದು ಅರ್ಥವಿದೆ. ಕಡಲ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವ ಬೆಸ್ತರ ರಕ್ಷಾ ದೇವತೆ ಯಾರೆಂದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ. ಹಿಂದೆ ಹಿರಿಯರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಪತಿಯ ಪ್ರಾಣ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಹೆಂಡತಿ ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನೇ ಅವನು ಹಾಗೆ ಹಿಡಿದು ಕೂಗಿದ್ದು, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಹಾಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದ ಹಿರಿಯ ಸತಿ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಭಯಂಕರ ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಉಳಿಸಿ ಪಡೆದಳಲ್ಲವೇ ತಪಶ್ಚರ್ಯೆಗೆ ಅಷ್ಟು ಮಹತ್ವ ಇದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪಳನಿಗೂ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಅವನಿಗೂ ಸತಿ

ಇದ್ದಾಳೆ ಅವಳು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ, ಹಾಗೆಂದು ಅವಳು ವಾಗ್ದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ, ತಾನು ಬದುಕುವುದು ಖಂಡಿತ.”⁷

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕಡಲ ತೀರದ ಬೆಸ್ತರು ಕಡಲಮೈನ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕಡಲಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿರುವ ಗಂಡಂದಿರ ಪ್ರಾಣ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಬಾರಿ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ತನ್ನ ಗಂಡ ಕಡಲ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಭಾರಿ ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೆಂಡತಿ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ. ಅಂದರೆ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂಬ ಮಹತ್ವ ತಪ್ಪಿಸಿದೆ. ಹೀಗೆ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಗಂಡನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಅವಳು ಪಳನಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಬದುಕುತ್ತೇನೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ದೋಣಿಯನ್ನು ಅಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಭಾರೀ ಬಿರುಗಾಳಿಯು ಮಗುಚಿ ಬಿಳಿಸಿದರೂ ಪಳನಿ ಅದನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಂಡತಿ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಅವನ ಜೀವ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೂಗಿ ಕರೆದರೂ ಅವಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಭೀಕರ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ದೊಡ್ಡ ಅಲೆಯು ಅವನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಎರಗುವ ಮೂಲಕ ಸುಳಿಯೊಂದು ನೀರಿನ ಆಳಕ್ಕೆ ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಪಳನಿ ಕಡಲಿಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಹೆಂಡತಿ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ತಾನು ಹಿಂದೆ ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಪರೀಕುಟ್ಟಿ ಎಂಬ ಪರಪುರುಷನ ಜೊತೆ ಒಂದು ದಿನ ತೃಕ್ಕುನ್ನಪ್ಪೊಳೆ ಕಡಲತೀರದಲ್ಲಿ

⁷ ಅದೇ. ಪುಟ.245

ಆಲಿಂಗನದಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಮಾಗಮವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಪುನಃ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರದೆ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದನು. ಹೀಗೆ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುಲಧರ್ಮದ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸದೆ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಬೆಸ್ತರ ಹುಡುಗಿ ಬೆಸ್ತಗಿತ್ತಿಯಾಗಿಯೇ ಸಾಯಬೇಕೆಂಬ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಳೆಯ ನೀತಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಮೀರಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳನು ಹೊಸ ದೋಣಿಯನ್ನು ತಂದು ಅದನ್ನು ಕಡಲಿಗೆ ಇಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಇಂದಿನ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಬ್ಬವನ್ನಾಗಿ ಆಚರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೊಸ ದೋಣಿ ಕಡಲಿಗೆ ಇಳಿಯುವ ದಿನ ನಿಯಮದಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ದೋಣಿಗಳು ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಲ ನೀರಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತವೆ. ಆ ದಿನ ಅಯ್ಯನ್‌ಕುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಬೆಸ್ತರ ಮುಖಂಡರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಜಯಘೋಷಣೆ ಕೂಗುತ್ತಾ ಮೊದಲು ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳನ ದೋಣಿಯನ್ನು ಕಡಲಿಗೆ ಇಳಿಸಿದರು. ಚೆಂಪನ್‌ಕುಳ್ಳನು ಇಷ್ಟ ದೇವತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸ್ಮರಿಸಿದನು. ಹೆಂಡತಿ ಚಕ್ಕಿ ಮಕ್ಕಳಾದ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ಪಂಚಮಿಯರು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೈಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು ಮತ್ತು ಕಡಲಮ್ಮನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಆ ದಿನ ಕಾಕ್ಕಳಂ ಪುನ್ನಪ್ಪ ಊರುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಬಂಧುಗಳನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಮತ್ತು ಬೆಲ್ಲ ಹಾಕಿ ಮಾಡಿದ ಸಿಹಿಯಾದ ಊಟವನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ದೋಣಿಯನ್ನು ಕಡಲಿಗೆ ಇಳಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿಯಮ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಆಚರಣೆ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಸಂಪ್ರದಾಯವಾಗಿತ್ತು.

“ಬೆಸ್ತರ ಹುಡುಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಯಾರ ವಶಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನೊಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೋ ಆ ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ.

ಬೇರೊಬ್ಬ ಗಂಡಸಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಕುಲಧರ್ಮ ಸಮ್ಮತಿಸದು...⁸

ಬೆಸ್ತರ ಕುಲಧರ್ಮದ ಪ್ರಕಾರ ಕರುತ್ತಮ್ಮ ತನ್ನ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಗಂಡ ಪಳನಿಯ ಆಯಸ್ಸು ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಳೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವಳು ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪರೀಕುಟ್ಟಿಯು ಅವಳ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೀರ್ಕುನ್ನಂ ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದು ಆ ಹಾಡನ್ನು ಕರುತ್ತಮ್ಮ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಊರು ತೃಕ್ಕುನ್ನಪ್ಪೊಳೆಯ ಕಡಲತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಬೆಸ್ತರ ಸಂಪ್ರದಾಯದಂತೆ ಅವರ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಗಂಡನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೊಬ್ಬ ಗಂಡಸಿನ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರೆ ಅವರ ಕುಲಧರ್ಮ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾರಾಂಶ:

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುವ ಮೂಲಕ ಸಾಹಿತ್ಯಾಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಹಾಗೂ ಚೆಮ್ಮೀನ್ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಸ್ತ ಸಮುದಾಯದವರ ಜೀವನ ವಿಧಾನ, ನಂಬಿಕೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಆಚರಣೆಗಳು ಕೂಡಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥ

- ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ. (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪುಮೀನು. (ಮೂಲ, ತಗಳಿ ಶಿವಶಂಕರ ಪಿಳ್ಳೆ) ನವದೆಹಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ.

⁸ ಕಸ್ತೂರಿ ನಾ (ಅನು.). (1964). ಕೆಂಪು ಮೀನು. ಪುಟ.109

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಅಮೂರ, ಜಿ.ಎಸ್. (2003). ಕನ್ನಡ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಸಣ್ಣಕಥೆ. ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ ಪ್ರಕಾಶನ.
- ಮೋಹನ ಕುಂಟಾರ್, ಎ. (2014). ಕನ್ನಡ-ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷಾಂತರ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
- ಮೋಹನ್ ಕುಂಟಾರ್, ಎ. (2004). ಕೈರಳಿ. ಸಿವಿಜಿ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್.
- ಸಿದ್ದಣ್ಣ ಬಿ. ಉತ್ಪಾಳ. (1960). ಕನ್ನಡ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆ. ಅನುಪಮ ಪ್ರಕಾಶನ.
- ಸುಮತಿ. (2010). ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಂವೇದನೆ (ಅಪ್ರಕಟಿತ, ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಮಹಾಪ್ರಬಂಧ)